

MELANIA URSU

A absolvit Institutul de teatru în 1961; a debutat la Cluj și a rămas credincioasă scenei Naționalului clujean, afirmându-se, în ultimii ani, printre principalele valori ale trupei. A interpretat roluri în cele mai variate registre: tragedie antică (Corifeea, în *Ifigenia în Aulis*); dramă psihologică tradițională (Lina, în *Să nu-ți faci prăvălie cu scară* de Eugen Barbu) și dramă lirică modernă (Ea, în *Nu sînt Turnul Eiffel* de Ecaterina Oproiu); comedie clasică (Caterina, în *Femeia îndărătmică*) și contemporană (triplul rol feminin din *Opinia publică* de Aurel Baranga) etc.

— Melania Ursu, am în față o fotografie (foto 1) care te reprezintă într-una din cele patru ipostaze ale „anotimpurilor vieții” din *Rochia de Romulus Vulpescu*. Nu te-am mai văzut de atunci. Ce mai faci?

— Mulțumesc, excelent. Nu e o formulă de politețe. Nu mi-aș fi închipuit că în 1970 o să mă simt atât de bine, atât de senină, deoarece am început anul sub auspicii foarte neplăcute: de revelion am fost bolnavă, am stat singură, aveam febră, gândurile mele aveau ceva cam sinistru. Pe urmă, dintr-odată, totul a început să se ordoneze parcă de la sine, mi-am câștigat o liniște extraordinară, un sentiment nemaipomenit de siguranță.

Dovăla: pot să umblu cu focul — evident, în forma lui modernă, domesticită... (foto 3), nu mă tem de nimic, nici chiar de înțepături otrăvite... (foto 7).

Dar să fiu serioasă: adevărul e că o asemenea doză de optimism și liniște se sprijină pe un efort continuu. Acum câțiva ani, trăiam cu capul în nori, pierdeam timp cu carul, îmi plimbam melancolia prin oraș. Nu mă simțeam nici mai tinără, nici mai veselă... De atunci, mi-am organizat viața altfel, înșesind-o pur și simplu cu treburi, nu-mi mai las răgaz pentru divagații. Constat că-mi priește. Repet intens în viitoarea premieră *Un vis în noaptea miezului de vară* de Shakespeare, în concepția regizorală cu totul originală a lui Vlad Mugur; nu e un rol important, dar îmi place grozav, pentru că e ceva absolut nou pentru mine — totul se desfășoară pe ritm de jazz, vorbim, ne mișcăm, dansăm în acest ritm. (foto 4). E un antrenament excelent, care ne face să ne simțim ușori și supli... În rest, antrenez o echipă de teatru la Casa studenților (foto 5), fac

6

7

8

înregistrări la radio, recitaluri de poezie, sînt instructoroare la școala de coregrafie, pregătesc și o elevă pentru admiterea la Institut.

Și, dacă îmi mai rămîne timp, mă plimb prin Cluj (foto 9). Mă uit într-o vitrină (foto 8), mă opresc la o cafea (foto 6), am un colț favorit la muzeu (foto 2). Sînt împăcată cu orașul ăsta (deocamdată cel puțin), nu simt nevoia să plec nicăieri...

— *Bineînțeles, cu excepția turneului în Italia...*

